

ламентъ избира измежду си членове за въ събранието, наречено делегация, което рѣшава общитѣ въпроси на монархията по външната политика и др. 5) Монархията за напредѣ се нарича „Австро-Унгария“. 6) Между Унгария и Хърватско трѣбва да стане споразумѣние при какви условия послѣдното ще сѣвялява частъ отъ унгар. корона.

И така Нѣмцитѣ и Маджаритѣ безъ да обръщатъ внимание на старитѣ исторически права на Хърватско разпокъсаха го както нѣкоя друга страна въ монархията и като тикнаха едната му частъ (Хърватско и Славония) подъ Унгарската корона, тогава и казаха иди сега се споразумей съ Маджаритѣ за условията на бѣдъшето ти отношение, върху които, обаче тѣ прѣдварително се споразумѣли. Ето това бѣ наградата на Хърватско, чиито синове спасиха честъта на австр. оржие въ 1866. на сушата при Кустоца въ Италия и въ адриатич. море при Висъ (Лиса).

Слѣдъ свършѣка на горната спогодба между Нѣмцитѣ и Маджаритѣ кралѣтъ свика хърв. народ. събрание на 23. априлий 1867. год., като го покани да се погрижи да бѣде Хърватско застъпено при прѣдстоящата му коронация за кралъ на Унгария и на Хърватско.

Събранието му отговори, че не може да прати свои делегати на коронацията, защото още не е установено отношението между Хърватско и Унгария. Въ отговоръ на това кралѣтъ разтури събранието и тогава коронацията мина безъ официалното участие на Хърватско. Слѣдъ коронацията баронъ Левинъ Раухъ хърватски аристократъ биде назначенъ за банъ и нему бѣ възложено да прокара споразумѣнието между Хърватско и Унгария. Той се залови за тая работа безъ всѣкакви скрупули, като спрѣ всичкитѣ опозиционни вѣстници, уволни множество чиновници отъ народолибералната партия (Щросмаерова) и издаде самъ такъвъ избират. законъ, щото не бѣше възможно да не спечели болшинство при изборитѣ, отъ което половината бѣха негови чиновници. Това болшинство избра измежду си регниколарна комисия, която заедно съ оная на маджарския парламентъ вжтрѣ въ 3 мѣсеца изработиха законопроектъ, който опрѣдѣляше отношението на Хърватско спрѣмо Унгария и Австрия въ главнитѣ му точки така: 1) Хърватско и Унгария сѣвяляватъ една съюзна държава. 2) Хърватско, Славония и Далмация сѣ отдѣленъ политич. народъ съ своя отдѣлна територия. 3) Хърватското кралство получава пълна автономия както законодателна така и административна по всичкитѣ си вжтрѣшни работи, по просвѣщенieto, изповѣданията и правосъдието. За това то има свое автономно народ. събрание 4) Финанситѣ на Хърватско, сѣтѣ работитѣ по търговията, съобщенията и войската се управляватъ отъ унгарскитѣ министри на надлѣжнитѣ министерства т. е. тия работи сѣ общи за Хърватско и Унгария. По тия общи работи рѣшава общия парламентъ въ Будапеша, въ който хърватското народ. събрание праща свои делегати въ долната и горната му камара, които иматъ право да говорятъ тамъ на хърват. езикъ.

5). Въ автономнитѣ си работи Хърватско употрѣбява своя